

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 7
JULI 1959
108. årg.

INDHOLD

Forsidebilledet
Præsident Stephen L. Richards
(se side 232)

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til **Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,** Priorvej 12, København F.

Holger P. Petersen, missionspræsident, ansvarsh. redaktør.
Mary Kaiser, redaktør.

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab

Den danske mission vil i juli måned få besøg af to af Kirkens Generalautoriteter.

Danske borgere fejrer sammen med dansk-amerikanerne Amerikas uafhængighedsdag. Det er det eneste land uden for De Forenede Stater, hvor den 4. juli højtideligholdes under så storslåede former.

Dette skyldes øjensynligt den gensidige respekt, som de to lande har for hinanden. Mange emigranter, som er blevet til noget i De Forenede Stater, vender tilbage til deres elskede fædreland og deltager samtidig i Rebildfesten.

Mange, mange sønner og døtre af emigranter kommer for at se deres forfædres land og deltager i Rebildfesten.

Mange tusind indfodte danske deltager og yder deres hyldest til deres gode næste, De Forenede Stater.

I år har Rebild-komitéen overdraget et medlem af vor Kirke en særlig ære. Ældste *Ezra Taft Benson* af De Tolvs Råd er blevet valgt til at være hovedtaleren. Ældste Benson er gift med datteren af en dansk emigrant fra Køge. Hendes navn er Flora Asmussen Benson.

Ældste Benson har måttet overvinde mange vanskeligheder. Han fældede selv træer til det hus på landet, som han bragte sin brud til efter deres bryllup. Ældste Benson gennemgik en uddannelse på universitetet, og han bekostede sin broders mission i Danmark. Senere blev han sekretær i en landbrugsorganisation; han har været stavspræsident i Idaho og stavspræsident i Washington, D. C., og så blev han kaldet som apostel.

Han blev det første medlem af Kirken i en regering, da han blev landbrugsminister under præsident Eisenhower.

Ældste Benson har været i Danmark ved flere tidligere lejligheder, nogle gange medens han var europæisk missionspræsident umiddelbart efter den anden verdenskrig, og desuden i september 1955 i forbindelse med Tabernakelkorets besøg i Danmark.

Vi byder ældste Benson velkommen til Danmark. Hans besøg vil foroge det gode forhold og den gensidige respekt i de to lande.

Vi føler, at hans besøg vil styrke de hellige og åbne dørene til mange hjem for missionærerne.

Det Første Præsidentskab har kaldet apostel *LeGrand Richards* til at besøge den danske mission fra den 1. til den 13. juli.

Ældste Richards er en stor ungdomsleder. Han har været biskop i et ward såvelsom præsiderende biskop. Medens han var præsiderende biskop er tilstedeværelsen i Kirken af det aronske præstedømme blevet forøget med stormskridt. Han elsker ungdommen og forstår dem og deres problemer.

Ældste Richards har fuldført tre missioner, to gange som missionspræsident. Han er en inspirerende taler, hvis eksempler lever gennem årene og citeres af andre.

Vi byder ældste Richards velkommen og tilråder indstændigt alle at komme tilstede for at nyde de velsignelser, som disse to Generalautoriteters besøg vil give os.

Holger P. Petersen, missionspræsident.

Præsident Stephen L. Richards død

Tirsdag den 19. maj døde 1. rådgiver i Det Første Præsidentskab, Præsident Stephen L. Richards, i Salt Lake City, i en alder af 79 år. Døden skyldtes et hjerteslag uden forudgående sygdom.

Præsident Richards var født i Mendon, Utah, den 18. juni 1879, som søn af Dr. Stephen Longstroth Richards og Emma Louise Stayner Richards, og både faderen og moderen var af pionerfamilie. Præsident Richards' bedstefader var Dr. William Richards, en af de tre mænd, der var sammen med Profeten Joseph Smith, da denne blev myrdet i Carthage fængslet den 27. juni 1844.

I sin tidlige barndom flyttede Stephen L. Richards med sine forældre fra Mendon til Farmington, Utah, og her modtog han sin første undervisning, som senere blev suppleret med uddannelse på universitetet. Den 21. febr. 1900 blev han viet til Irene Merrill, og de bosatte sig i en bjælkehytte i Malad, Idaho, hvor han drev landbrug og desuden blev overtalt til at påtage sig ledelsen af skolen i Malad. Han ønskede imidlertid at uddanne sig yderligere, og familien flyttede derfor til Ann Arbor, Michigan, hvor han begyndte sin uddannelse som jurist på universitetet der og fuldførte den på Universitetet i Chicago i 1904. De vendte derefter tilbage til Utah, hvor han nedsatte sig som sagfører. I årenes løb har han desuden haft stor tilknytning til forretningsverdenen og har været præsident eller vicepræsident for en række store foretagender i Utah.

Præsident Richards' fortjenester indenfor den juridiske og forretningsmæssige verden blev dog overskygget af hans løbebane indenfor Kirken. Allerede som ganske ung havde han sine første stillinger i Kirken, i G.U.F. og i søndagsskolen, og i 1906 blev han kaldet til Generalbestyrelsen for Søndagsskolerne. Den 17. januar 1917 blev han ordineret til apostel af Præsident Joseph F. Smith, og den 12. april 1951 blev han indsat som 1. rådgiver i Det Første Præsidentskab af Præsident David O. McKay. Imellem disse yderpunkter har han haft utallige opgaver indenfor Kirken, hvoraf vi blot vil nævne, at han har været formand for Kirkens komité for radio, reklame og litteratur, i bestyrelsen for Kirkens Uddannelses-komité, og i næsten to årtier i Kirkens missionær-komité.

Broder og søster Stephen L. Richards i København

Præsident Stephen L. Richards har rejst vidt omkring i Kirkens tjeneste, og han og hans hustru har også besøgt Danmark, nemlig i dagene 29. august til 4. september 1950. Søndag den 3. september 1950 talte han i København, og hans inspirerende og opmuntrende ord, fulde af kraft og et brændende vidnesbyrd, var til stor glæde og interesse for alle de søskende og venner, der var tilstede. Præsident Richards udtalte sig om den enighedens ånd, som han havde følt under hele sit besøg. Hovedindholdet af denne inspirerende tale var at opmuntre alle til at tage imod deres ansvar med glæde og til at fordoble anstrengelserne ved at hjælpe med til at bringe vore medmennesker frelse. Ved afrejsen fra Danmark sendte broder og søster Richards følgende hilsen til søskende i Danmark:

»Vi sender alle vore elskede søskende i Danmark vore bedste hilsener og ønsker. Den korte tid, vi har haft anledning til at se os omkring, har overbevist os om, at De lever i et smukt land med bemærkelsesværdige traditioner og historie. Hele Kirken har grund til at være taknemmelige over for Dem og Deres folk for alt, hvad De har ydet til Kirkens fremgang.

Dersom tiden havde tilladt det, ville det have været os en stor glæde at have haft lejlighed til at træffe mange af søskende ved Deres moder, men vi må nøjes med disse få ord, sagt i kærlighed. Må vor himmelske Fader bringe Dem sine rigeste velsignelser og belønninger for overholdelse af hans bud, og må De hengive Dem til hans hellige arbejde i disse de sidste dage.

Deres hengivne broder og søster
Stephen L. Richards«.

Den 10. december 1953 nedlagde Præsident Richards grundstenen til Templet i Los Angeles, og den 13. november 1954 grundstenen til Templet i Schweiz, og så sent som i april i år fløj han, ledsaget af sin hustru, til England i en speciel mission for Præsident David O. McKay.

Ved Præsident Richards' bortgang har Kirken og dens medlemmer mistet en af sine mest fremragende og dygtige ledere. Hans løbebane var præget af hengiven, loyal tjeneste, forenet med en fremragende evne til at tænke og omsætte sine tanker i handlinger. Som en mand af sjælden dømmekraft og iagttagelsesevne var han højligt respekteret og beundret af sine medarbejdere i Kirkens præsiderende råd og øvrige ledende forsamlinger.

PRÆSIDENT *Stephen L. Richards'*

BISÆTTELSE FRA TABERNAKLET

Præsident Stephen L. Riehards, forste rådgiver i Kirkens første præsidentskab, hvis pludselige og uventede dod fremkaldte stor sorg i hele Kirken, blev bisat fra det historiske Tabernakel i Salt Lake City fredag den 22. maj 1959. Den store bygning var næsten fyldt, omkring 7000 mennesker havde indfundet sig for at sige det sidste farvel til en af Herrens udvalgte tjenere.

Bisættelsen ledede af præsident David O. MeKay, som igennem et halvt århundrede havde været meget nært knyttet til præsident Richards. Præsident MeKay var synligt bevæget og havde svært ved at beherske sine følelser ved at sige det sidste jordiske farvel til en trofast ven, en varm forsvarer af sandhedens sag og en Herren Jesu Kristi apostel.

Ved orglet var Kirkens organist, broder Alexander Schreiner, der som præludium spillede flere af Kirkens sange. Desuden medvirkede et kor af studenter fra Brigham Young universitetet i Provo under ledelse af professor Norman Gulbransen, der for anden verdenskrig virkede som missionær i Norge. Koret indledede bisættelsen med afsyngelse af »Fra himlens hoje hvælv«.

Den forste taler var Gordon B. Hinekley, assisterende til De tolv apostle, der i en bevæget tale mindedes afdodes livsværk. Han betegnede præsident Richards som en mand, der troede på en sag, nemlig det gengivne evangelium, som en mand, der aldrig sagde et grimt ord om nogen.

Præsident Joseph Fielding Smith, præsident for De tolv apostles råd, betegnede den afdode kirkeleder som en stor mand i ordets virkelige betydning, en mand, hvis tro på evangeliet aldrig vaklede. »Vi sorger nu«, fortsatte præsident Smith, »men døden er blot en del af den store plan, hvori opstandelsen indgår som et meget vigtigt led.«

En smuk solo »How Beautiful upon the Mountains« blev dernæst afsunget og greb alle dybt.

Den sidste taler var præsident J. Reuben Clark, Jr., som begyndte sin tale med at sige, at præsident Richards' familie sørger, men den sørger i hæder, kærlighed og respekt på grund af deres mands og faders livsførelse. Han betegnede præsident Richards som en mand, der stærkt ønskede at fremme præstedømmets broderskab. Præsident Clark sagde endvidere, at broder Richards nærede de højeste tanker om familien og familielivet i det hele taget. Adskillelsen er kun midlertidig, og vi skal igen se præsident Richards i Guds evige boliger.

Et meget bevæget øjeblik indtraf, da præsident McKay efter sidste taler stod op og på familiens vegne takkede alle tilstedeværende og så med bevæget stemme og tårer i øjnene sagde: »Hvor vil vi savne dig!«

Koret fra Brigham Young universitetet sang derefter »Morgenrødens stråler bryder gennem mørkets dunkle sky«.

Indledningsbønnen blev opsendt af Orval Adams og taksigelsen af Ernest L. Wilkinson, rektor for Brigham Young Universitetet.

En Herrens tjener er gået hjem til sin velfortjente hvile.

Orson B. West.

Hyldest

TIL EN ELSKET MEDARBEJDER

Efter at have meddelt at deres medarbejder i Det Første Præsidentskab, Præsident Stephen L. Richards, var afgået ved døden tirsdag den 19. maj, fremsatte Præsident David O. McKay og Præsident J. Reuben Clark Jr. følgende hyldest til den afdøde:

Ved Præsident Stephen L. Richards' pludselige og uventede bortgang har samfundet, staten og Kirken lidt et tab, som overvælder alle, der kendte ham og hans arbejde, og efterlader hos alle en følelse af at have mistet hans fantasi, hans klogskab, loyalitet, hengivenhed, venskab og store dygtighed, som synes uoprettelig.

Hans store kærlighed og hengivenhed mod sit land og dets frie institutioner gjorde ham til en stor patriotisk borger; hans indflydelse for at bevare forfatningen og den regering, der er indsat under den, gjorde ham til en af de bedste borgere i sin generation.

Han var en klog rådgiver, en dygtig mand til at forhandle.

Han havde en frodig fantasi i sager, der angik samfundets vækst og udvikling. Han så langt med hensyn til det fremtidige behov i dette samfund, som han levede i, og han havde en sjælden evne til at analysere dets problemer og få andre til at se dem på samme måde.

Hans indsigt i økonomiske sager var til den største hjælp på de forskellige områder, hvor han blev kaldet til at arbejde.

Han var en mand med de mest vidtspændende interesser.

Han var en leder i enhver aktivitet, som han havde med at gøre.

Hans råd var velanskrevne på alle de stier i livet, som han fulgte.

Han troede, ligesom han troede på sin egen eksistens, på evigheden af familiefællesskabet. Nårsomhelst og hvorsomhelst han talte var dette et yndlingsemne, som han aldrig undlod at omtale. Thi hans himmel kunne aldrig blive en himmel uden hans kæres kærlighed, respekt, ære og familieforbindelse.

Hans venskab bundede dybt. For ham kom vennerne lige efter familien. Han elskede og respekterede de store kristne egenskaber, som blev gengældt ham af dem, som blev velsignet med hans kærlighed og respekt.

Han elskede sine medmennesker.

Han var en ægte troende i menneskets broderskab og Guds faderskab.

Jesu Kristi evangelium var naturligt i selve hans væsen. Enhver fiber i hans legeme vibrerede i harmoni med dets evige principper. Atter og atter erklærede han, at han stillede alt, hvad han ejede, til Kirkens disposition.

For ham kom Kirken først for alle de talenter, som Gud havde givet ham.

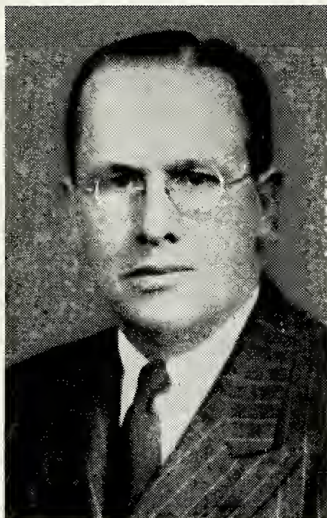
Vi, hans medarbejdere, vil savne ham for hans venlighed, hans opmærksomhed, hans pligtopfyldenhed, hans aldrig svigtende loyalitet mod den sandheds sag, som var en del af hans sjæl, hans ro og ligefremhed, hans utallige små betænksomme handlinger, som fyldte hans daglige liv og livet for dem, han arbejdede sammen med.

Det personlige tab, som vi, hans medarbejdere, har lidt, er så stort, at vi næppe kan udtrykke det.

Må Gud give, at mindet om hans liv, hans gerninger og hans råd vil vedblive at leve i de helliges hjerter.

David O. McKay
J Reuben Clark Jr

To apostle besøger Danmark

Apostel Ezra Taft Benson.

Apostel LeGrand Richards.

I juli måned får den danske mission besøg af to apostle, nemlig som tidligere meddelt apostel *Ezra Taft Benson,* og desuden apostel *LeGrand Richards.*

Apostel Benson vil være hovedtaleren ved Rebild-Festen den 4. juli og vil formentlig tale i København søndag aften den 5. juli, men vil på grund af sine mange officielle pligter sikkert ikke få lejlighed til at besøge andre grene. Vi henviser til artiklen i Stjernen for maj måned, hvor vi på side 164 bragte en længere artikel om apostel Benson.

Apostel LeGrand Richards vil ankomme til Danmark den 1. juli og vil blive her til den 13. juli. Under sit besøg vil han holde møder med søskende og missionærer i forskellige grene i missionen.

Apostel LeGrand Richards blev ordineret til apostel den 6. april 1952 og er den tredie apostel i direkte linie indenfor sin familie. Hans fader, afdøde Præsident George F. Richards, var medlem af De Tolv Apostles Råd, og hans bedstefader, Franklin D. Richards, var også medlem af De Tolv.

Apostel Richards blev født i Farmington, Utah, den 6. februar 1886. Han og søster Richards, som er en datter af Edward T. og Cora Lindsay Ashton, fejrede den 19. maj i år deres guldbryllup. De har seks levende børn (to er døde), 26 børnebørn og 7 oldebørn.

Ældste Richards har virket som missionær i Nederlandene, derefter som præsident for denne mission og senere som præsident for missionen i de sydlige stater. Han har været biskop for tre wards og har også virket som præsident for Hollywood Stake. Fra 1938 og indtil han blev kaldet som apostel i 1952 var han Kirkens præsiderende biskop.

Soskende og missionærer i den danske mission glæder sig til at modes med disse to Herrens apostle.

Program

for apostel LEGRAND RICHARDS' besøg i Den danske Mission

Onsdag den 1. juli		Ank. til København
Fredag den 3. juli	**Aalborg kl. 18,30**	Præstedomsmøde
	Aalborg kl. 19,30	Offentligt møde
Lørdag den 4. juli		Rebildfest
Søndag den 5. juli	**Aarhus kl. 9,00**	Præstedomsmøde
	Aarhus kl. 10,30	Offentligt mode
	Aarhus aften	Offentligt møde
Mandag den 6. juli	**Esbjerg kl. 18,30**	Præstedømsmøde
	Esbjerg kl. 19,30	Offentligt møde
Tirsdag den 7. juli	**Odense kl. 18,30**	Præstedømsmøde
	Odense kl. 19,30	Offentligt møde
Onsdag den 8. juli	**København kl. 19,30**	Offentligt møde
Fredag den 10. juli	**København kl. 19,00**	Sammenkomst med lokale ældster og deres hustruer
	kl. 20,15	Koncert
Lørdag den 11. juli	**København kl. 18,30**	Atletikstævne - Østerbro Stadion
Søndag den 12. juli	**København kl. 9,00**	Præstedømsmøde
	København kl. 10,30	Offentligt møde
	København kl. 19,00	Offentligt mode

Søndag den 5. juli vil apostel *Ezra Taft Benson* efter planen tale i *København* ved aftenmodet kl. 19.

Alle søskende indbydes til at overvære møderne i deres respektive grene, og tag så mange af Deres venner og bekendte med som muligt!

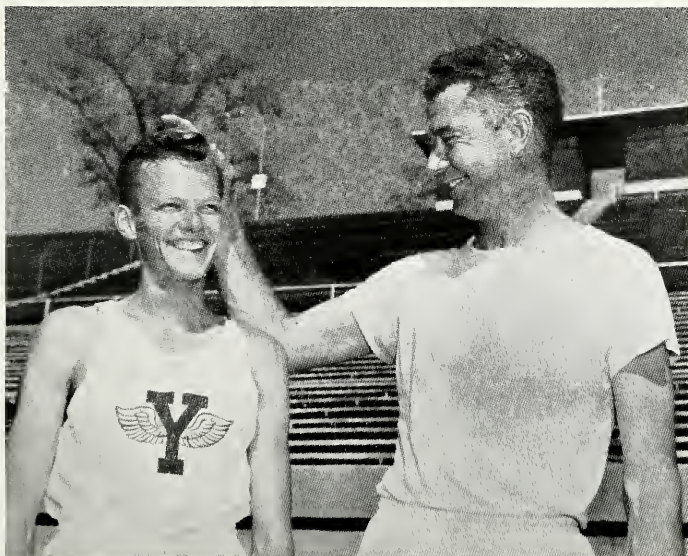
Atletikstævne I KØBENHAVN

Atletikhold fra Brigham Young University deltager i stævne i København.

Juli står i de store begivenheders tegn! Foruden besøg af de to apostle, som omtales andet steds i bladet, får vi besøg af et hold på 14 atletikfolk fra Brigham Young University i Provo, Utah, som kommer til København, hvor der arrangeres et atletikstævne på

ØSTERBRO STADION LØRDAG DEN 11. JULI KL. 18,30.
Indgang Staunings Plads (lige ved siden af Idrætshuset).

Der vil blive konkurrencer i *løb over forskellige distancer, højdespring, stangspring* og *længdespring, forhindringsløb* etc., og nogle af Danmarks bedste atletikfolk vil blive indbudt til at konkurrere med amerikanerne. Danskerne vil få hård kamp, da de resultater, ameri-

Løberen Matti Raty sammen med træneren Clarence Robison

Stangspringeren Marcus Nielson

kanerne har opnået i de forskellige discipliner, er meget fine, nogle endda i verdensmesterklasse. For at nævne et enkelt eksempel kan vi fortælle, at *Matti Raty,* som ses på billedet sammen med den øverste træner på B.Y.U., og som er finsk af fodsel, for nylig har slået rekorden i lob over 2 miles; denne rekord har træneren, Clarence Robison, tidligere været indehaver af i 10 år. Han har i sandhed ære af sin elev!

Stangspringeren på billedet, *Marcus Nielson,* har sat en enestående rekord i stangspring, idet han har sprunget over 4 m, hvad der er en fantastisk præstation.

Som man vil forstå, vil der blive »krig på kniven« mellem de amerikanske og de danske atletikfolk, og vi opfordrer indtrængende alle medlemmer og venner til at komme til stævnet og overvære den spændende dyst, og tag så mange af Deres venner og bekendte med som muligt; det vil blive en virkelig oplevelse!

Vel mødt til atletikstævnet!

Månedens SPØRGSMÅL

Af *Joseph Fielding Smith,* præsident for *De Tolv Apostles Råd.*

At holde loven.

Spørgsmål:

Vil De ikke forklare, hvad Jakob mente, da han sagde: »Thi den, der holder hele loven, men blot på eet punkt snubler, er blevet skyldig i alle«? (Jakob 2:10). Dette synes at være en meget streng lære, at sige at et menneske er skyldig i at bryde alle budene, hvis han blot har brudt et. For nogle af os synes dette at være en uretfærdighed.

Svar:

For at forstå betydningen af denne udtalelse må man være kendt med alt, hvad Jakob sagde. Han formanede medlemmerne af Kirken til at være trofaste i alle ting. Dette brev fremsætter på udmærket måde spørgsmålet om fuld lydighed mod Herrens befalinger. Han viser mange af menneskers svagheder og formaner dem til bedre og mere trofast at overholde Herrens love, som er af så stor betydning for vor ophøjelse. Han nævner mange af budene og formaner alle til at være »ordets gørere, ikke blot dets hørere.« På den tid var der, ligesom i vore dage, mange, som undlod at lytte til og overholde de befalinger, som Herren havde givet dem. Ethvert medlem af Kirken i dag skulle, således som de skulle, da Jakob skrev til dem, være »snar til at høre, sen til at tale, sen til vrede«, og aflægge »al urenhed og alle de mange udslag af ondskab, og tage med sagtmodighed imod det ord, som er indprentet i jer, og som har magt til at frelse jeres sjæle,« thi ordets gørere, ikke blot hørerne skal blive frelst.

Efter at have givet dette råd og lært medlemmerne at være trofaste i alle ting, sagde han: »Thi den, der holder hele loven, men blot på eet punkt snubler, er blevet skyldig i alle.« (Jakob 2:10). Jakob mente ikke, at en mand, som stjal, var skyldig i mord, eller en, som løj, var skyldig i hor. Han forsøgte at indprente i medlemmernes sind, at der kun er *eet* Guds rige. Dets love er fuldkomne. Ingen uren person kan komme derind. Da det er et fuldkomment rige, må dets love adlydes. Der kan ikke være nogen uenig-

hed, ingen opposition i dette rige. Da det er et udødeligt rige med love, som er blevet bevist gennem evighederne, er de fuldkomne, derfor er der ikke plads til forskellige meninger med hensyn til dets styrelse, således som vi finder det i menneskeskabte regeringer. Disse love kan ikke forandres, thi evige ting er blevet prøvet og efterprøvet og er derfor evige. De er baseret på retfærdighed og barmhjertighed af Guds fuldkomne kærlighed. Derfor må enhver, som går ind i dette rige, af egen fri vilje anerkende alle lovene og være lydige mod dem og befinde sig i fuldkommen harmoni med dem alle. Alt hvad der mangler i dette ville skabe forvirring. Derfor er Jakobs ord sande. Med mindre et menneske absolut kan blive ved at være i fuldkommen harmoni, kan han ikke komme derind, og med Jakobs ord er han skyldig i alle. Med andre ord, hvis der er een guddommelig lov, som han ikke overholder, er han afskåret fra at få del i riget og billedlig talt skyldig i alle, fordi han er nægtet alt.

Vi må fremsætte dette eksempel, skønt det synes grusomt. Vi oplyser vore bygninger med elektrisk kraft. Tænk Dem, at vi har forberedt alle de ting, som kan skabe lys, undtagen på eet punkt. Vi har de rette forbindelser til kraftkilden, ledningerne er i orden, kontakterne er alle på plads, men vi har glemt at sætte en pære i lampen. Eller måske er der en forbindelse, der ikke er sat til. Hvad er resultatet? Vi får intet lys. Med andre ord, alle de love, der hører til for at skaffe elektrisk lys, må overholdes. Således også i det celestiale rige, vi må være værdige på ethvert punkt, ellers vil vi ikke modtage velsignelsen. Guds rige må eksistere i absolut enighed. Enhver lov må overholdes, og intet medlem af Kirken kan få en plads der, med mindre han er i fuld harmoni. Der kom en oprører engang med katastrofale resultater, og der måtte være en renselse.

»Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen.« (Matt. 5:48).

»Intet urent kan indkomme i hans rige; derfor indgår ingen til hans hvile uden de, der har vasket deres klæder i mit blod som følge af deres tro og omvendelse fra alle deres synder samt deres trofasthed indtil enden.« (3 Nephi 27:19).

Joseph Fielding Smith.

Vor styrke og vore svagheder

Af *Præsident David O. McKay.*

Da den sidste dages hellige stod ved bredden af vandet, før han blev begravet med Kristus i dåben, havde han i sig en ubetinget tro på, at Jesu Kristi Kirke var blevet genoprettet på jorden, og sammen med denne tro var der en sand omvendelse, en omvendelse, som bragte med sig et ønske om at forlade alt det i hans forløbne liv, som var imod lærdommene i Jesu Kristi evangelium.

Sit gamle liv, ufuldkommenhederne, skrøbelighederne, fejlene, synderne, hvis der var nogen af dem forbundet med det, ønskede han at lade bag sig og at blive begravet i dåben, således at han, ligesom Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens kraft og herlighed, kunne komme frem i et nyt liv, som medlem af Guds Kirke, som borger i Kristi rige.

Ved dåben blev han født pany og blev beredt til at modtage den Helligånd. Han blev bekræftet som medlem af Jesu Kristi Kirke, og han fik den Helligånd.

Det er der, vi alle stod engang. Således var vore følelser, vor tro, vort håb. Vi stod den dag med tilgivelse for tidligere fejl og dårskaber. Nu lå livets mission foran os, og vi havde modtaget det lys, som udgår fra Faderen, til at lede os, så vore fødder ikke måtte snuble, så hans hellige evangeliums sandheder måtte synke dybt i vore hjerter — de sandheder, som ville give os kundskab, så vore sjæle kunne blive frelst i intelligens. Den Helligånd skulle bringe alle ting til vor hukommelse, skulle vise os de kommende ting, skulle vidne om Faderen. Og efterhånden som vi søger lyset og livet i overensstemmelse med de pligter, som er lagt på os ved denne forpligtelse, søger vi den sande religiøse udvikling og nærer den sande religiøse vækst.

Men hvad er de andre ting, vi må tage i betragtning? Samtidig med dette nye liv, med denne søgen efter sandheden, vil der være en stærk modstandskraft. Skønt vi blev født pany og blev berettiget til et nyt liv, ny kraft, nye velsignelser, blev de gamle svagheder dog ved at være hos os. Den onde var ivrig og rede til at angribe og slå os på vort svageste punkt, og han har slået på det lige siden. Hvorfor? For at han kunne modarbejde selve det formål, for hvis skyld vi gik ind i Jesu Kristi Kirke. Det er hans mission.

Tag som eksempel Frelseren. Efter at han var gået gennem denne ordinance for at opfylde al retfærdighed, efter at han havde modtaget kaldet fra Faderen og vidnesbyrd fra det høje om, at han var Guds Søn, den »Elskede Søn«, i hvem Faderen havde velbehag, stod Satan der, rede til at modarbejde hans mission. Jesus fortsatte med at faste og bede, som forberedelse til den store mission, der var lagt på ham; og da han havde sit svageste øjeblik — som Satan troede — da hans legeme var svagt og udmattet af lang faste, kom den onde til ham og fristede ham; og hvad var fristelsen? En appel til hans legemlige svaghed: »Hvis du er Guds Søn — (læg mærke til hånen, selve vidnesbyrdet ved Jordans bred var: »Dette er min Elskede Søn«) — så sig, at stenene dér skal blive til brød.« (Matt. 4:3).

I et øjeblik, hvor han var svag af sult, ville denne fristelse være stærkest, og ligesådan med andre ting. Men for Jesu vedkommende havde han i det øjeblik *modstandskraft*. Skønt legemet var svagt, var Ånden stærk, og Kristus svarede: »Der står skrevet: Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund.« (Matt. 4:4).

Så prøvede Satan ham på et andet punkt. Da dette slog fejl, prøvede fristeren ham for tredie gang. Han fristede ham første gang på det fysiske område, anden gang fristede han ham på det forfængelige område og tredie gang fristede han ham med kærlighed til verdslig rigdom og magt til at regere verden. Men Kristus modstod alle disse fristelser, og den sidste modstand var: »Vig bort, Satan! thi der står skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.« (Matt. 4:3—10).

Vi har måske ikke hørt bogstaveligt ved vandets bred ordene: »Dette er min Elskede Søn, i hvem jeg har velbehag« (Matt. 3:17), men Ånden bar vidnesbyrd i vore sjæle om, at Gud fandt velbehag i handlingen, og han var glad ved at lede os, når vi søgte hans vejledning gennem faste og bøn.

Og vi har måske ikke med hørlige ord hørt: »Hvis du er medlem af denne Kirke, medlem af dette rige, berettiget til den Helligånd, så gør dette eller dette — befal disse stene at blive til brød.« Vor fristelse er måske ikke kommet på denne måde. Den er måske kommet i form af de lyster, vi havde tilfredsstillet i årevis. Den er måske kommet i form af nogle fysiske fristelser — en eller anden længsel. Det kan måske have været kærlighed til den gamle pibe, som vi bestemte til — hvis vi var oprigtige — at lægge til side, før vi gik ned i dåbens vande. (Hvem var det, som sagde: »Skønt du foregiver at lægge den væk, så tag den blot frem een gang, den ene gang vil ikke skade?«) Og hvis det ønske kom, efter at vi var kommet ind i Kirken eller riget, hvor mange af os stod da som Kristus, vor Leder, og sagde: »Vig fra mig!«?

Dette element af modstand overfor vore fysiske lyster henvender sig til hvert eneste medlem af Jesu Kristi Kirke. På en eller anden

måde vil den onde angribe os. På en eller anden måde vil han gøre sit bedste for at svække os; på en eller anden måde vil han foran os sætte det, som ville stræbe efter at modarbejde den sande udvikling af ånden, styrken af det indre menneske, åndens styrke og vækst, som tiden ikke kan dræbe, men som er evig og varig som denne ånds Evige Fader. Og de ting, som stræber efter at ødelægge denne ånd eller hindre dens vækst, er ting, som de sidste dages hellige kaldes til at modstå — forfængelighedens fristelser, de verdslige fristelser, som kommer med rigdom og verdslig position, de fysiske lyster og de ting, som er foreskrevet i 89. afsnit af Lære og Pagter (det, som kaldes Visdomsordet) — stærke drikke, tobak, hede drikke (indbefattet te og kaffe) er nogle få af de verdslige ting, som de sidste dages hellige burde udelade af deres liv.

Enhver ung mand og enhver ung kvinde burde, når de kommer ud af dåbens vande, vide, at det er en del af deres pligt at modstå cigaretrygning. Enhver ung i Kirken bør belæres om, at han bør modstå den cocktail, som bydes rundt ved selskabelige sammenkomster. Ethvert ungt medlem af Kirken bør vide, at tobak i en hvilkensomhelst form ikke bør bruges. Han bør modstå alle disse vaner, ikke blot for den velsignelse, som er forjættet, men også på grund af den styrke, som vil komme til ham til at modstå større fristelser — både hjemme og ude.

En ung person, som måske afslår sin kaffe eller te hjemme, og som finder det let at gøre det, kan blive fristet, når han er ude i selskab. Når alle de andre drikker det, så er det øjeblik kommet, hvor den virkelige styrke i vor overbevisning vil blive prøvet. Det er ikke, når vi er i familiens skød, når fars og mors indflydelse hjælper til at holde disse ting borte.

I denne henseende må det oprigtigt håbes, at enhver fader og moder vil vise et godt eksempel, så børn, som forfalder til disse svagheder, ikke kan sige: »Jeg følger jer.« Lad vore fædre og mødre lægge bånd på sig i disse ting. Forældre, modstå den lyst. Selv om I elsker den, jo mere I elsker den, desto større skulle jeres modstand være, og desto større vil jeres udvikling blive. Det kan ikke regnes os til gode at modstå, hvad vi ikke elsker. Det menneske, som vokser mest ved at stå imod, er det menneske, der modstår, hvad det elsker, og som siger: »Jeg vil holde op med det, jeg vil modstå det.«

Gud give, at vi, når vi søger at opbygge Guds rige yderligere, må instruere vore unge mennesker og Kirkens medlemmer overalt til at modstå de fristelser, som svækker legemet, som ødelægger sjælen, så vi virkelig må omvende os, som vi gjorde det, da vi gik i dåbens vande, og blive fornyet og »født påny«, så vore sjæle kan sole sig i lyset fra den Helligånd, og vi kan fortsætte som sande medlemmer af Jesu Kristi Kirke, indtil vor mission på jorden er fuldført, og Gud modtager os og belønner os efter vore gerninger.

Præsident David O. McKay.

Genealogiens HISTORIE

Studiet af genealogi er lige så gammelt som Adam, og altså lige så gammelt som menneskeheden. Ny åbenbaring, givet os gennem Profeten Joseph Smith, fortæller os, at »Denne profeti ytrede Adam, da han var påvirket af den Helligånd, og et slægtsregister blev holdt over Guds børn. Og dette var Adams slægters bog.« *(Den Kostelige Perle, Moses 6:8).* Vi får den nøjagtige afstamning af de første familier i 1. Mosebog, og Moses skrev en bog for at fastslå afstamningslinierne fra Jakobs tolv sønner *(4. Mosebog).* Hos hebræerne var udarbejdelsen af slægtsregistre en af de klassiske kunster og beskæftigede de fineste talenter blandt folket. De var overordentlig nøjeregnende med afstamning og familie-slægtsskab; det levitiske præstedømme indehavedes efter Moses's dage kun af dem, der kunne bevise deres afstamning. En mands ord kunne ikke anerkendes, hvis der ikke var genealogiske optegnelser til at dokumentere erklæringen. Ingen fik tilladelse til at arbejde på templet, ikke engang på dets mure, da Ezra og Nehemias drog tilbage til Jerusalem for at genopbygge templet, med mindre han kunne bevise sin genealogi. *(Ezra 2:59—63).*

At nephiterne byggede deres templer efter deres jødiske forfædres mønster og førte nøjagtige optegnelser over deres genealogi, er rigeligt bevist i Mormons Bog. Kort tid efter at Nephi havde påtaget sig kontrollen med de nye verdenspilgrimme, byggede og udstyrede han et tempel efter mønsteret på Salomons pragtfulde bygning i Jerusalem *(2 Nephi 5:16).* Hans broder Jakob, som fulgte efter ham som leder af Kirken, underviste fra dette tempel *(Jakob 1:17; 2:2,11).* Mosiah og senere Alma refererer begge til dette og andre templer, der blev rejst af det velstående folk *(Mos. 1:18; 2:6,7; Alma 16:13; 23:2; 26:29).* Århundreder efter henviser Helaman til bygningen af mange templer og andre helligdomme. Da Frelseren viste sig blandt nephiterne, beærede han deres hovedtempel med sin nærværelse og sine belæringer. *(Hel. 3:9,14;10:8; 3 Nephi 11:1; 24:1).*

Henvisninger peger klart på den samvittighedsfulde omhu, som nephiterne udviste for at optegne og bevare deres genealogi. Ja, Nephi og hans brødre blev sendt tilbage til Jerusalem for at sikre sig messingpladerne fra Laban, som foruden de hellige skrifter indeholdt stamtavlerne for både Laban og Lehi. *(1 Nephi 3:3,12; 5:14,16).* Nephi giver os den oplysning, at denne stamtavle ikke gentages af ham på de små plader, som udgør de første fire bøger i Mormons Bog, således som Profeten til sidst oversatte den. Den værdifulde stamtavle var i sin helhed optegnet på de 116 sider, som gik tabt ved Martin Harris *(1 Nephi 6:1; 19:2).* Jarom, Enos og Omni refererer alle til denne kendsgerning. *(Jar. 1:1; Omni 1:1,18).*

Århundreder senere refererer Alma også til denne opbevaring af deres stamtavler på de større plader. *(Alma 37:3).* Moroni citerer Co-

riantors direkte linie, da han oversætter jarediternes 24 plader *(Ether 1:6—33)*.

At udarbejde slægtsregistre er i større eller mindre grad blevet bevaret i ethvert land og på ethvert tidspunkt af historien. Og dog forstod ingen grunden til denne omhyggelige opbevaring af afstamningslinierne undtagen Abrahams udvalgte sæd, som uden tvivl ved åbenbaring og ifølge tradition forstod den livsvigtige betydning og værdi af dette erbejde.

Mange af de ikke-kristne folk, særligt kineserne, har gjort sig stor umage for at bevise deres nedstamning fra de sagnagtige helte og halvguder i de slægter, som deres navne er knyttet til. Så udbredt var denne skik, og så stærk var virkningen af denne ærbødighed for forfædrene, at den i Kina og Japan gradvis tog form af forfædre-dyrkelse.

Blandt hedningerne i det gamle Ægypten og Asien var nødvendigheden af at sikre sig de rette beviser på afstamning for at kunne bevare eller disponere over land eller ejendele en tilstrækkelig spore til at få disse folk til at udarbejde og opbevare deres stamtavler i begrænset udstrækning. Desuden havde de alle forvanskede traditioner om evangeliets grundlæggende principper, således som Fader Adam havde lært sine efterkommere dem.

Studiet af heraldik (videnskaben om våbenskjolde og skjoldmærker) og af fornavne og efternavne, som kan føres tilbage til begyndelsen af den menneskelige race, giver et levende billede af sprogets udvikling, ligesom det forsyner os med tilstrækkeligt bevis på, at den skik at føre slægtsoptegnelser slet ikke er noget nyt, og heller ikke er tilfældig i sin karakter.

Den dobbelte genealogi om Frelseren, som Mattæus og Lukas giver, udgør den længste og mest bemærkelsesværdige kæde af genealogi i verden. Den fastslår uden nogen tvivl, at Jesus — søn af Maria og gennem hendes slægt — var født i direkte nedstamning fra David, Moses, Abraham og Adam.

Joseph Fielding Smith.

(Fra *Handbook of Genealogy and Temple Work*).

Tempelrejsen

Onsdag den 22. juli samles ialt 88 danske medlemmer i Zollikofen i Schweiz for at nyde de vidunderlige velsignelser, der følger med at gå gennem Herrens tempel.

Deltagerne i rejsen omfatter alle aldre, lige fra nyfødte børn til søskende på 80 år! 46 af dem rejser med toget under ledelse af søster

Mary Kaiser, 17 med bus, der udgår fra Esbjerg, under ledelse af 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Torkil Dressø, medens resten selv sørger for befordring, enten i egen bil eller på anden måde. I bussen fra Esbjerg er der nogle få ledige pladser, således at det vil være muligt for enkelte »efternølere«, der bestemmer sig i sidste øjeblik, at kunne komme med. Prisen er kr. 270.00 med overnatning, men *uden* forplejning. Bussen starter søndag den 19. juli, medens toget afgår tirsdag den 21. juli. Alle deltagerne er tilbage i Danmark onsdag den 29. juli.

Til vejledning for de deltagendes familie, der eventuelt absolut skal have fat i deres pårørende, medens de er i Schweiz, meddeler vi hermed adresse, telefon og telegramadresse for templet:

Adresse: *Navn på deltageren, c/o Præsident Walter Trauffer, Tempelplatz 18 - B, Zollikofen, Schweiz.*

Telefon: *Rigstelefonen, drej 0015,* bed om: *Zollikofen* (031)650912.

Telegram: *Navn på deltageren, Quickmere, Zollikofen.*

Man bedes dog kun sætte sig i forbindelse med deltagerne i absolut nødvendige, uopsættelige tilfælde, f. eks. hvor det drejer sig om alvorlig sygdom eller død, idet det ikke vil være muligt for os f. eks. at komme til telefonen, medens vi er i templet, men højest kan få en telefonbesked senere.

Alle deltagerne vil personlig få tilsendt nærmere instruktioner om rejsen, vi vil derfor her blot sige: *Har De husket pas og tempelanbefaling?*

God rejse!

FRA MISSIONSSEKRETÆREN

»...... Men vi har ikke alle den tro, der er nødvendig til at få Gud til at åbenbare sin vilje. Jeg kan udmærket godt huske de år, hvor jeg kæmpede for et vidnesbyrd, ikke blot om Kirken, men om Gud. Jeg læste i Paulus's kapitel om troen: »Men uden tro er det umuligt at have hans velbehag; thi den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, der søger ham.« *(Hebr. 11:6)*.

Hvad skulle jeg gøre? spurgte jeg mig selv. Hvis troen er en Guds gave, og Gud alligevel forlanger, at vi har tro, før vi virkelig kan bede til ham, hvordan skulle jeg så nogensinde få et vidnesbyrd? Hvorledes kan vi begynde at opbygge troen?

I vor moderne verden bliver vi opdraget til at tvivle, til at spørge, til at forlange beviser. At sætte vort liv igang efter disse principper betyder vor blinde tros tidlige død. Bedre uddannelse og vigtigheden af analytisk tænkning er en velsignelse, som folk i vore dage burde være meget taknemmelige for. Men sådanne velsignelser kræver altid arbejde fra vor side. Vi må give den videnskabelige tro en chance. Mange folk tror, at vi får tro, og bagefter får vi kundskab. Men det er sjældent således. Først *får vi kundskab, og så får vi tro*. Et menneske behøver ikke få en åbenbaring for at tro på Jesu Kristi evangelium. De fleste folk modtager et vidnesbyrd ved studium og logik, ved flittig undersøgelse under bøn. Vi kan ikke benægte, at blind tro kan være absolut lige så stærk, som tro overhovedet kan blive, men det er ikke den slags tro, som intelligente mennesker ønsker. Så vort første skridt til at opnå tro er at få kundskab — at studere skriften og andre ting, der vedrører evangeliet. Selv om vi ikke kan bede med stor tro, må vi bede med ærbødighed og håb, og bede Gud om at velsigne os med tro.

Den måde, hvorpå jeg opnåede min første virkelige tro, var gennem Mormons Bog. Jeg begyndte at læse den med den sædvanlige ungdommelige skepsis, men da jeg havde læst hundrede sider, var min tvivl forsvundet. Siden den tid har jeg gjort det til et princip at studere alt, hvad jeg kan finde om denne bog, og at studere dens sider flittigt ved et omfattende studium. Da jeg er en skeptisk natur, har jeg stadig søgt efter smuthuller og uoverensstemmelser. Men gradvis har jeg fundet en sådan samling bekræftede beviser, at det blev mere ulogisk at tvivle end at tro. Siden den tid er Mormons Bog blevet ved at være et fast anker for mig, og har bundet mig til en sikker grundvold, som jeg kan bygge på. Jo mere jeg har lært om bogen, jo mere har jeg undret mig og opsendt taksigelser til min himmelske Fader. I stor visdom og forudseenhed har han bevaret disse skrifter for os. De er et bevis for os på, at Gud lever og åbenbarer sin vilje til menneskene. Han venter, at vi skal undersøge dem flittigt, når vi søger efter tro. Tåbeligt er det menneske, som dovent undlader det

arbejde, det er at studere og finde ud af tingene selv i skrifterne, og som i stedet for beder Gud om at ville »give« ham et vidnesbyrd. Det vidnesbyrd, som man har gjort sig fortjent til, er det eneste vidnesbyrd, der er varigt. Efterhånden som vi studerer evangeliet og efterlever dets principper, vokser vor tro indefra, når Helligånden oplyser den udefra.

Da flittigt studium og bøn har styrket min egen tro på Gud, anbefaler jeg det naturligvis til andre. Men den, der studerer evangeliet, må gøre mere end blot dække materialet. Man må anstille betragtninger over skrifterne, omhyggeligt tænke over dem og huske dem. Hvis De derfor har tillid til Deres egen dygtighed til logisk tænkning, så giv religionen en retfærdig del af Deres ærlige undersøgelser. Vi tilbringer det meste af vor ungdom i skolen og prøver at lære, hvorledes vi kan klare os godt i livet i nogle få snese år. Skulle vi så ikke tilbringe en del af vor tid med at lære, hvorledes vi kan klare os godt i al evighed? Derfor er det nødvendigt for den, der ønsker større tro på Gud og hans Kirke, at studere og læse. Læs Guds forjættelser, givet ved hans profeter. Udøv al den tro De kan, selv om den kun begynder som et ønske om at tro, og bed Gud om at styrke Deres tro, at velsigne Dem med tro på ham. De fleste trofaste medlemmer af hans Kirke har opnået deres vidnesbyrd på denne måde. De tror, fordi de har fundet videnskabelige grunde til at tro. De har opnået en intelligent, fornuftig tro. På denne bygger de gradvis videre mod en større, *åbenbaret tro......*«

(Fra Max B. Skousen: *How to Pray and Stay Awake).*
Benjamin R. Monk, missionssekretær.

Brev FRA FÆRØERNE

Thorshavn, 29. maj 1959.

Kære søskende!

Det er nu længe siden, I sidst har hørt fra os på disse smukke Færøer; ikke desto mindre har vi tænkt meget på jer, og I er bestandig i vore bønner.

Det var den 16. april, at vi fik et telegram fra København, der lød: »Ring København omgående - Petersen«. I kan tro, missionærerne var meget spændt på at få at vide, hvad missionspræsidenten ønskede. Og hvad præsident Petersen fortalte ældste Gary St. Hansen og ældste Peter C. Knudson var noget, som vi allesammen glædede os over: Præsident og søster Petersen ville snart besøge Færoerne! Så indtil den dag, de kom, havde vi travlt med at ordne de forskellige sager.

Broder og søster Torleiv Thorgeirsson kom den 10. maj fra Klakksvig sammen med to af deres fire børn. Så da både medlemmerne fra Thorshavn og de to af medlemmerne fra Klakksvig omsider var samlet, benyttede vi lejligheden og holdt søndagsskole og

gudstjeneste i anledning af Moders Dag. Begge disse to dejlige moder blev afholdt i broder og søster Oddvaldur Ørvarodds hjem.

Kl. 10 samme aften ankom *Tjaldur* fra Kobenhavn med præsident og søster Petersen ombord. Vi var allesammen nede ved kajen for at tage imod dem. Ih, hvor var vi glade for at se dem igen!

Mandag aften den 11. maj holdt vi vort forste offentlige mode i N.I.O.G.T.s modesal. Modet blev ledet af ældste Hansen. Soster Ora Petersen, ældste Knudson og præsident Petersen holdt nogle gode taler. Alle medlemmerne og undersogerne, som var tilstede, blev styrket og opbygget af Guds Ånd, som i sandhed var tilstede. Efter mødet blev der holdt et mode, hvor ordet var frit, og hvor medlemmerne bar vidnesbyrd om sandheden af Guds genoprettede kirke.

Modet tirsdag aften blev holdt i broder Ørvarodds værksted. Dette mode blev ledet af ældste Knudson. Broder Marni Ørvarodd og ældste Hansen holdt hver en kort tale, og derefter talte soster Petersen og præsident Petersen til os. Lige for præsidenten talte, ordinerede han broder Torleiv Thorgeirsson til diakon, broder Marni Ørvarodd blev forfremmet til lærer, og broder Oddvaldur Ørvarodd blev ordineret til ældste. Alle tre ordinationer blev foretaget af missionspræsidenten. Nu holder alle de mandlige medlemmer præstedommet!

Tirsdag og onsdag eftermiddag besogte præsident og soster Petersen nogle af Kirkens undersøgere. De var glade for deres visit. Da præsident og soster Petersen var her for to år siden, besogte de nogle få af disse flinke mennesker, og de var meget glade for at

Fra venstre, stående: Ældste Gary St. Hansen, broder Torleiv Thorgeirsson, præsident Holger P. Petersen og broder Oddvaldur Ørvarodd.
Siddende: Ældste Peter C. Knudsen, søster Sonja Thorgeirsson, søster Ora H. Petersen og søster Thomasia Ørvarodd.

kunne hilse på deres venner igen.

Vort møde onsdag aften blev igen afholdt i broder Ørvarodds dejlige værksted. Denne gang hørte vi fra broder Ørvarodd, broder Thorgeirsson, søster Ørvarodd og søster Thorgeirsson. Allesammen bar deres vidnesbyrd og udtrykte deres taknemmelighed for, at de er blevet medlemmer af Guds eneste sande Kirke. Derefter talte missionærerne, og mødet sluttede med præsident og søster Petersens gode ord og råd til os. Alle, som overværede dette møde, vidste, at Guds Ånd bar vidnesbyrd om sandheden af denne Kirke.

Tidlig tirsdag morgen sejlede vi fra Thorshavn til Klakksvig. Medens vi var i Klakksvig, besøgte præsidenten, søster Petersen og missionærerne nogle af Kirkens venner samt søster Jolina Sjóstein og hendes datter. Om eftermiddagen havde vi et vidunderligt møde i broder og søster Thorgeirssons hjem. Broder Thorgeirssons forældre overværede dette møde. Søster Sjóstein kunne ikke komme til Thorshavn til møderne, så hun var meget taknemmelig for besøget og mødet.

Skibet sejlede tidligt tilbage til Thorshavn, men tiden, som blev tilbragt der, var dejlig. Natten blev tilbragt ombord på *Tjaldur*. Og fredag formiddag besøgte Færøernes gæster *Kirkjubøur*. Det er en gammel landsby, som er ca. 1000 år gammel og er Færøernes ældste kulturcentrum. Billedet viser, hvordan stedet ser ud nu.

Kl. 18,00 sejlede præsident og søster Petersen fra Færøerne. Og, som vi allesammen er blevet enige om: ugen gik alt, alt for hurtigt. Men vi er hver især lykkelige og taknemmelige for den tid, hvor vi kunne nyde den ånd, som præsident og søster Petersen bragte med sig. Desværre er det kun hvert andet år, de kommer herop.

For tiden nyder vi sommervejr heroppe; det er dejligt, kan I tro.

Kirkjubøur med en aldrig fuldført domkirke til højre

Vinteren var usædvanlig kold, hård og barsk, men vejret, som vi har nu, er vi glade for.

Med dette brev sender både medlemmerne og missionærerne deres vidnesbyrd om, at fuldmagten til at handle på Guds vegne findes kun i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og at Joseph Smith var en sand Guds Profet. Og vi ved, at Kirken ledes af en sand Guds Profet i dag gennem åbenring fra himlen.

Vi beder, at Guds Ånd altid må være hos jer, og at der vil være fremgang i Danmark så vel som heroppe.

Mange venlige hilsener fra medlemmerne og missionærerne.

Deres hengivne brødre i pagten

Ældste Peter C. Knudson,

Ældste Gary St. Hansen.

SØNDERBORG

Den første søndagsskole, efter at Sønderborg er blevet genåbnet, blev afholdt den 17. maj, altså 1. pinsedag, og foregik i »Den grønne sal«, som vi har lejet på »Sønderborghus«. Der var mødt 10 børn, og vi havde en dejlig formiddag sammen. Søndagsskolen var under ledelse af søster Inge Fanø. Først sang vi »O, bønnestund«, hvorefter søster Randi Sorensen åbnede med bøn. Derefter hørte vi to 2½ minuts taler af Aage Pedersen og broder Jørgen Fuchs. Så sang vi igen, og kl. 10,30 delte vi børnene i to klasser. Efter klasseundervisningen sang vi »Tak for vor skole«, hvorefter en af de små piger, Lis Schmidt, sluttede med bøn.

Det var en dejlig formiddag, og vi var glade for, at der var mødt så mange. Vi håber fremdeles på god tilslutning.

M. P.

Søndagsskole i Sønderborg

FREDERICIA

Kr. Himmelfartsdag, d. 7. maj, havde G.U.F i Fredericia arrangeret en skovtur, og vi, der var deltagere i denne tur, var glade og lykkelige, da vi vågnede den morgen og så, at det var strålende solskinsvejr.

Vi samledes i kirken kl. 10, og der var god tilslutning, idet vi ialt talte 26 søskende og venner. Efter sangen, »Velsign, o Gud, dit folk«, åbnede ældste Klitgård med bøn for os, og vi begav os derefter ud på den 10 km lange tur til skovene ved Hvanlund. De fleste af os havde cykel som befordringsmiddel, men der var nogle stykker, der var så usportslige at køre på »tommelfingeren« i broder Blonds »rugbrød«.

Vi fandt en virkelig smuk plet i skoven, hvor vi kunne være fuldstændig alene. Her spiste vi vor medbragte mad i fællesskab, og senere spillede vi bold på en mark i nærheden. Under boldspillet kom vi desværre ud for et grimt lille uheld, idet lille Birthe Blond blev ramt i ansigtet af boldtræet. Til alt held viste det sig dog, at Birthe var sluppet med

Den »hellige lund« ved Fredericia

Skovtur i Fredericia

næseblod, og hun blev snart kvik igen.

Der var mange af os, der havde gavn af den motion, vi fik under boldspillet, for vi var så ømme og stivbenede næste dag, at det var et kosteligt syn at se os gå.

Vi havde flere fotografer med os, og dagen bød på mange gode motiver. Der var et smukt sted i skoven, som fik broder Hjalmar Nilsson til at tænke på det kendte billede fra den hellige lund, og han sørgede for, at broder Liljengren fik indfanget dette motiv i sit kamera.

Det var en træt, men lykkelig skare, der sidst på eftermiddagen atter begav sig tilbage mod Fredericia. Vi havde haft nogle vidunderlige timer sammen med søskende og venner, og vi følte taknemmelighed i vore hjerter ved at tilhøre Guds sande Kirke her på jorden.

K. A.

RANDERS

Sangkoret fra Scandia-fabrikken i Randers gav en dejlig koncert i kirken i Randers lordag den 30. maj. Det var ikke alene en vidunderlig sangfest, men der var kommet mange, som aldrig havde været i kirken for, og vi modtog mange komplimenter på kirkens vegne.

Vi havde dekoreret med blomster fra vor egen have, så det så også hyggeligt ud. Der var så mange mennesker, at det var nodvendigt at åbne dørene til den tilstødende fornøjelsessal.

Vi takker Scandia-koret for den dejlige aften.

Der var 25 deltagere i koret, og ialt var der 97 tilstede.

O. N. A.

Scandia-koret giver koncert i Randers

Indsat

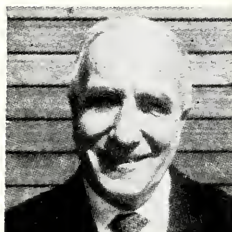
Den 3. juni er ældste *Karl Fairbanks Keeler* blevet kaldet som omrejsende ældste i den danske mission.

Ældste Keeler er født den 13. november 1936 som søn af Mr. og Mrs. David H. Keeler, Magrath, Alberta, Canada, og har gået i skole i Magrath og har senere frekventeret Brigham Young Universitetet i 1 år.

Da ældste Keeler blev kaldet til sin mission, arbejdede han i Universal Sesmic Surveys Olie-kompagni, og han ankom til Danmark den 15. februar 1957. Han har arbejdet i Aarhus, på Bornholm, i Kolding og i Esbjerg, indtil han blev kaldet til sin nuværende stilling.

Vi beder Gud velsigne ældste Keeler i det høje kald, der nu er pålagt ham.

Afløst

Broder *Hjalmar A. Nilsson* er blevet afløst som grenspræsident i Aalborg. Bag denne korte meddelelse skjuler sig en ikke helt almindelig missionærgerning. Broder Nilsson kom til Danmark fra Amerika den 13. juni 1957 på besøg, og da missionen på det tidspunkt manglede en grenspræsident i Randers, blev han indsat i denne stilling. I de nøjagtig to år, der er gået, siden han ankom, og til han den 13. juni i år rejste tilbage til Amerika, har han arbejdet i missionens tjeneste, ikke missionær af navn, men i høj grad af gavn, idet han har stillet hele sin tid til Kirkens tjeneste. Han har været grenspræsident i Randers, Kolding og Aalborg og har udført et meget stort arbejde i alle disse tre grene, og han vil blive savnet af alle søskende for sine store evner og for sit gode humør.

Broder Hjalmar Nilsson, populært kaldet »Fætter«, er født i København den 5. juni 1891, blev døbt i Kirken i 1908 og rejste i januar 1913 til U.S.A., hvor han har været bosat siden i Salt Lake City. Han har her gentagne gange været stavsmissionær, ialt i tilsammen 14 år.

Vi ønsker broder Nilsson god hjemrejse og alt godt i fremtiden med en tak for det store arbejde, han har udført for den danske mission i de to år, han har været på »besøg« her.

KVINDELIG *hjælpeforening*

Fra General-bestyrelsen for Kvindelig Hjælpeforening har vi modtaget den årlige rapport for 1958 tilbage med påtegnelsen »Perfekt rapport«. Dette gode resultat skyldes det store arbejde og det gode samarbejde, som de lokale Kvindelige Hjælpeforeninger har udvist, og vi vil gerne udtrykke vor tak for dette arbejde og samtidig citere det brev, der medfulgte rapporterne fra Amerika:

Salt Lake City, 11. maj 1959.

Kære søster Petersen!

Det reviderede eksemplar af årsrapporten for 1958 for Deres mission vedlægges hermed.

Det er i sandhed en glæde på General-bestyrelsens vegne at komplimentere Dem og sekretærerne i Deres mission for den perfekte udarbejdelse af Deres rapport. Vi påskønner den tid og det arbejde, som udarbejdelsen af denne rapport repræsenterer — den instruktion og hjælp, der er givet til de lokale bestyrelser, den omhyggelige revidering af deres rapporter, og den nøjagtige måde, disse rapporter er blevet samlet til den årlige rapport for missionen. Vi er også taknemmelige for det samarbejde, som Kvindelig Hjælpeforenings bestyrelser i missionen har udvist i forbindelse med disse rapporter, og for Deres personlige ledelse af dette arbejde.

Må vor himmelske Faders rigeste velsignelser fortsat være med Dem og de søstre i missionen, der er ansvarlige for at udarbejde rapporterne for Kvindelig Hjælpeforening.

Deres hengivne *Hulda Parker,* sekretær for General-bestyrelsen.

Som det vil ses, har det stor betydning, at de månedlige rapporter for Kvindelig Hjælpeforening udfyldes nøjagtigt og komplet, og vi siger endnu en gang tak til søstrene i missionen for deres store arbejde også på dette område, som måske synes ubetydeligt og uvæsentligt, men som har uvurderlig historisk betydning, fordi det er den eneste kilde til for fremtidige generationer at bedømme det arbejde, der udføres af Kvindelig Hjælpeforening.

Med hilsen og tak til alle de søstre, der så uselvisk arbejder i Kvindelig Hjælpeforening.

Kvindelig Hjælpeforenings Hovedbestyrelse.

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

Jesu mod.

»Har jeg ikke budt dig: Vær frimodig og stærk; vær ikke bange og bliv ikke forfærdet, thi Herren din Gud er med dig i alt, hvad du tager dig for«. (Josua 1:9).

Formål: At vi mere klart må se Jesu karakter og blive så henrevet af ham, at vi vil kæmpe for at omdanne os selv mere og mere til at blive ham lig.

Mod er en dyd, der altid er almindelig agtet. Der har aldrig været en tidsalder, hvor den ikke er blevet anset for at være prisværdig og eftertragtet. Nogle af verdens største bedrifter er blevet gjort mulige gennem denne grundlæggende egenskab. Det er denne egenskab, som mere end noget andet hjælper den enkelte til hver dag at kæmpe og bekæmpe alle de ting, der ellers ville lede til fortvivlelse og fiasko.

Jesu karakter er et mønster for alle mennesker. Hos ham finder vi tapperhed og mod. Det mod, han besad, var ikke det fysiske mod, som mennesket og dyret besidder; det var ikke et militært mod, den slags mod, som sender en soldat ud på slagmarken; heller ikke var det et tilfældigt mod, som det der tilfredsstilles ved et øjebliks anstrengelse og risiko. Hans mod var sindets mod og hjertets heltemod, det hverdagsmod, som kommer for dagen time efter time.

Det nye Testamente giver os mange illustrationer på Jesu mod, både det billedlige, som da han rensede templet, eller det håndgribelige, som da han kom frem fra Getsemane Have og overraskede den skare mænd, som var kommet for at arrestere ham, ved at sige: »Jeg er det menneske, I søger«.

Tænk på Kristi udvalgte gerning, den største, som nogensinde er blevet udført på jorden. Hvilke besværligheder, hvilke klager ledsagede hans mægtige arbejde - - - hvis han var blevet træt, havde tabt modet, hvad da? Han kom til denne verden for at tjene menneskeheden, idet han bragte den de største velsignelser, evigt liv og ophøjelse. I stedet for at modtage ham med taknemmelighed som Formidleren og Frelseren, fornægtede og korsfæstede de ham.

»Hans liv var en tragedie af utaknemmelighed«... Hvilket mod man må have for at gå støt videre med utaknemmelighed for øje!

Hvilket mod der fordres for at trodse tabet af agtelse blandt venner og kammerater, når man giver agt på pligtens kald. Da Jesus underviste i synagogen i Nazaret blandt dem, som altid havde kendt ham, rejste folket sig og kastede ham ud af byen. Men han fortsatte dog med at belære og gøre sin pligt.

Hvilket mere levende billede har vi på evne til modigt at trodse truende prøvelser, end da Jesus roligt vendte sit ansigt mod Jerusalem for at gå derhen, hvor han vidste, de ville hudstryge ham, spytte på ham og korsfæste ham.

Han var i besiddelse af det mod, der kræves for at være i stand til at opgive populært bifald. Han kunne let have draget sin tids »store« til sig; men alle mennesker var Jesu brodre. Han fulgtes med de fattige og ringe, endog med syndere, som havde mistet manges agtelse. Jesus sagde: »Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere til omvendelse.«

Jesu mod er den slags mod, der behøves af enhver mand og kvinde; det mod, med hvilket vi skulle møde hverdagens problemer, mode livets provelser. At holde sig mild i den daglige trædemølle, at fortsætte time efter time med at kaste ubetydelige irritationer bort, at møde trættende småting med et uforstyrret sind. Vi må huske, »at det ikke er de store træer, som vi snubler over, når vi går gennem skoven, men slyngplanterne på jorden, det lave krat.«

»Herren er mit livs styrke, for hvem skal jeg frygte?«

KREDSLÆRERNES *budskab*

Tobak og lungekræft.

Igennem de sidste par år har rygere ihærdigt forsogt at modbevise enhver formodning om en forbindelse mellem brugen af tobak og udbredelsen af lungekræft. Alle har de ihærdigt forsøgt at imodegå udtalelser om, at lungekræft kan være en folge af overdreven brug af tobak.

Imidlertid har fire store videnskabelige institutioner fornylig stemplet tobakken som årsag til lungekræft.

»The Atlanta Constitution« afslører dette i en rapport, der er underskrevet af fire sundhedseksperter, der rent ud sagde, at tobaksrygning er årsagen til lungekræft i de fleste tilfælde.

»Constitution« udtalte, at rapporten er strengt hemmelig og endnu ikke skulle have været offentliggjort. Rapporten er udarbejdet af nogle af vor tids bedste videnskabsmænd og er grundlagt på de vigtigste led, der beviser forbindelsen mellem tobaksrygning og lungekræft. »Den samlede sum af videnskabelige beviser fastslår, at cigaretrygning er en grundlæggende faktor i den hastigt opblomstrende lungekræft mellem mennesker«.

Lungekræft forekommer betydeligt oftere (5-15 gange oftere) hos tobaksrygere end hos andre mennesker, og der er en direkte forbindelse mellem sværhedsgraden hos storrygere og hos mennesker, der har et ringe eller slet intet tobaksforbrug. Det er regnet ud, at en af hver ti personer, der ryger over to pakker cigaretter om dagen, dor af lungekræft. Til sammenligning kan nævnes, at tallet for ikke-rygere er en af hver 175.

På et sted, hvor så mange penge er investeret i tobaksindu-
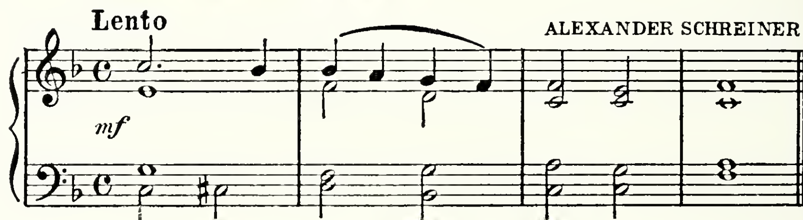
strien, er der god grund til at menneskene prover at snige sig udenom fakta eller undlader at rette sig efter dem.

Når der kommer så megen ulykke af tobaksrygningen, hvorfor er mænd og kvinder, der ellers er fornuftige i andre ting, da stadigvæk villige til at lobe en sådan risiko?

For de fleste af dem er grunden ikke den, at de er afhængige af deres cigaretter, det er snarere et spørgsmål om popularitet, et sporgsmål om at gå med i gruppen, at blive en af mængden eller at kunne hamle op med de andre i bridgeklubben.

Det er en beklagelig ting, at så mange mennesker vil risikere deres sundhed og liv for at passe ind i en speciel gruppe.

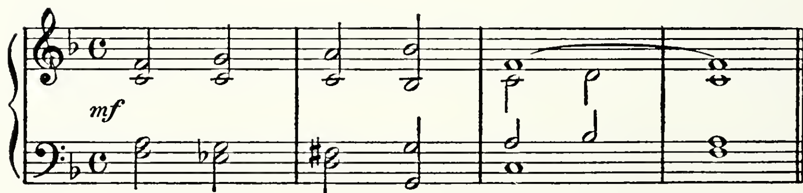
SØNDAGSSKOLEN

Nadververs for juli:

For Senior og Junior Sondagsskolen:

Må vi om dit bord nu samles,
værdig til at være med,
nyde nadveren til minde
om, hvad Herren for os led.

Søndagsskolesang for juli 1959:

For Senior og Junior Sondagsskolen:

»*Vi råbe til dig, Herre stor*«. (Nr. 162 i den nye sangbog).

Søndagsskolesang for august 1959:

»*Det er måske ej i kampens gny*«. (Nr. 159 i den nye sangbog).

Tak Gud for friheden

På denne betydningsfulde dag for Amerika (4. juli) vil vi et øjeblik se bort fra de uvedkommende ting og de fester, der højtideligholder dagen, og klare vore tanker og ydmyge vore hjerter og gå ned på vore knæ og ganske enkelt, inderligt, takke Gud for friheden - og så rejse os op med en fast beslutning om at bevare den mod alt, hvad der hemmeligt eller åbenlyst ville forhindre den. Takke Gud for friheden - og for de Grundlæggende Fædre, som atter bekræftede en evig, tidløs sandhed for en ny nation: at retten til at vælge - at handlefriheden - er en gudgiven umistelig ret og er nødvendig for freden og væksten og fremgangen og selve sjælens frelse. Denne sandhed er blevet udfordret atter og atter og vil stadig blive udfordret igen og igen. Den blev udfordret i himlene, før tiden begyndte, af den højt begavede, men oprørske Lucifer. Der var krig i himlen - om friheden. Og enhver, som søger at gøre mennesker til slaver i en eller anden retning, i sind, i ånd, i tanke - enhver som søger at gøre menneskenes sind, hjerter, ånd til slaver, er i virkeligheden i pagt med Satan selv - thi »hvor Herrens Ånd er, dér er frihed«. *(2. Kor. 3:17).* Takke Gud i dag for vort lands forfatning, som kom i stand »gennem vise mænd, som jeg oprejste i dette øjemed«. *(L. & P. 101:80).* Takke Gud for den forjættelse, at i dette udvalgte land skal menneskene »være fri for trældom, fangenskab og for alle andre folk under himlen, dersom de blot vil tjene« Gud. *(Ether 2:12).* Takke Gud for retten til at vælge, for retten til at blive, hvad vi kan blive, i et frit og forsynligt land, som trods sine ufuldkommenheder har vist sig at være mere virksomt for fremgang og menneskelig lykke end noget samfund, der er grundlagt på de falske filosofier, der søger at gøre menneskenes sind og sjæl til slaver. Gud give, at vi må omvende os, nårsomhelst vi er afveget fra frihedens principper - at vi må bevare retten til at fejle og sporen til at gå fremad, og leve, ligesom de grundlæggende fædre gjorde det, med den viden, at der ikke findes nogen antagelig erstatning for frihed - og »sætte... vort liv, vor formue og vor hellige ære i pant« for friheden - »således at denne nation under Gud skal få en ny frihedens fødsel og ... ikke skal gå til grunde på jorden«.

(*The Spoken Word* af apostel Richard L. Evans, 4. juli 1954).

Bemærk: Meddelelser og billeder, der ønskes optaget i næste nummer af Stjernen, skal indsendes *inden den 5. ds.*, og bedes sendt *direkte* til Stjernens kontor, *ikke* sammen med rapporter el. lign. til missionskontoret eller organisationerne.

Velsignelser:

ESBJERG: 5. april: Oskar Anker Riis og Elvira Laursen Riis' søn, Knud René Riis, velsignet af ældste Jack Morris.

HJØRRING: 3. maj: Ejnar Due Jensen og Ruth Konnerup Kristensen Jensens datter, Elisabeth Due Jensen, velsignet af sin fader.

KØBENHAVN: 5. april: Freddy Weible og Alice Hertz Weibles to døtre, Ulla Anne Weible og Anne Inger Weible, begge velsignet af ældste Donald R. Rasmussen.

3. maj: Harry K. Hvistendahl og Grethe Elly Pangø Hvistendahls datter, Elisabeth Pia Hvistendahl, velsignet af sin fader.

Egon Marinus Bolvig og Daisy Nielsen Bolvigs datter, Dorte Irene Bolvig, velsignet af broder Felix Hasbo.

ORDINATIONER:	**Til:**	**Ordineret af:**
AMAGER: 26. april:		
Laurids Møller Knudsen	Ældste	Missionspræsident Holger P. Petersen
KØBENHAVN: 26. april:		
Aksel Christian Andersen	Præst	Broder Bjarne Gram
Erhardt William Toft	Ældste	Missionspræsident Holger P. Petersen
Kamillo Levi Madsen	Ældste	Missionspræsident Holger P. Petersen
Marius Antonsen	Ældste	Missionspræsident Holger P. Petersen
27. april:		
Peter Poulsen	Diakon	Broder Peter Rasmussen
David Noel Poulsen	Diakon	Broder Felix Hasbo

DØDSFALD:

ESBJERG: Den 16. maj døde søster Jensine Kristine Jensen Honoré, 46 år gammel. Æret være søster Honorés minde!

Missionærforflyttelser:	**Dato:**	**Fra:**	**Til:**
Merrill H. Olson	27. maj	København	Silkeborg
Parley E. Hansen	27. maj	Silkeborg	København
Carlo D. Klitgaard	3. juni	Fredericia	Færøerne
M. David Jensen	3. juni	Aabenraa	Esbjerg
Karl Keeler	3. juni	Esbjerg	København
A. Bruce Knudsen	3. juni	København	Fredericia
Richard V. Pederson	8. juni	København	Herning
Mack V. Jacobson	8. juni	Herning	København
Christian Andersen	8. juni	Haderslev	Aalborg
Thomas Johnson	8. juni	Aalborg	København
Ralph L. Hansen	8. juni	Haderslev	København
Richard Jensen	13. juni	Vejle	København
Norman Hansen	13. juni	København	Vejle
J. Sherman Strate	13. juni	Aabenraa	Svendborg
Ross Poulsen	13. juni	Thisted	Roskilde
Garth Sorensen	13. juni	Roskilde	København
James Poulsen	13. juni	København	Aarhus
Leonard Trauntvein	13. juni	Thisted	Odense
Gordon Ward	13. juni	Odense	København